

NÉT DUYÊN THÂM

Trà Vinh

Ai đã từng ngược xuôi sông Hậu
Khó mà quên vị ngọt phù sa
Hòa vào sông là cuộc sống mọi nhà
Cây đơm trái, hoa bốn mùa khoe sắc...

Kì lạ thay, ngay cả mùa nước lũ
Sông vẫn êm, con sóng vẫn dịu hiền
Để xa rồi, luôn thổn thức niềm riêng
Dòng sông đỏ, chở nặng tình thương nhớ !

Nhớ về sông, một nàng thơ bến lữ
Nếp thân hồng bên dưới rặng bần xanh
Khi quanh năm, hoa nở khắp trên cành
Rơi cánh trắng, nàng nhẹ nhàng hôn khẽ

Ngồi trên ghe, vun mái chèo nhè nhẹ
Dịu tấm lòng, lắng đợi nhịp ngày vui
Nào thanh âm tiếng hò cao trong vắt
Nào trưa hè, tiếng trẻ tắm bờ sông

Lúc rạng đông ánh mặt trời thấp thoáng
Tiếng bơi chèo, chài lưới đã rộn vang
Tiếng “đò ơi !”, giọng cô gái dịu dàng
Tiếng vỗ nước, cánh vịt tàu vịt vã

Để rồi trưa, những đoàn người hối hả
Lướt sóng hiền, tắt tả chuyện đời riêng
Nào thấy đâu, dòng sông ấy buồn phiền
Miệng vẫn nở, nụ cười hiền tươi thắm

Thương, thương lắm, nàng thơ bé bỏng
Nhớ về em mà ước mãi gần em
Có đi xa anh vẫn một nỗi niềm
Ngày trở lại hòa mình trong nhung nhớ !

ĐÓA HOA BÊN DÒNG CỔ CHIÊN

Trà Vinh

Nép bên dòng Cổ Chiên,
Tựa bên dòng sông Hậu,
Dịu dàng ơi, dịu dàng !
Trà Vinh như thiếu nữ,
Xinh xắn nở miệng cười,
Khoe mình trong sắc nắng,
Khiến nao lòng thi nhân.

Không huy hoàng tráng lệ,
Không đại lộ thênh thang,
Không nhà cao phố rộng,
Không tấp nập ồn ào,
Không vội vã bon chen,
Trà Vinh hòa sức sống
Giữa muôn vàn sắc xanh.

Xa xa con đường nhỏ,
Thấp thoáng mái nhà xinh,
Người dân nặng nghĩa tình,
Thủy chung luôn bền vững.

Đứng bên đường vững chãi,
Hàng cổ thụ vươn mình,
Tán rợp cả trời xanh,
Xua nắng hè oi bức.

Nào hàng sao rực sáng,
Muôn hoa vàng lung linh.
Nào hàng dầu sặc sỡ,
Hoa đỏ rợp trời bay.
Nào hàng me tình tứ,
Từng chiều tay nắm tay.
Nào bằng lăng sắc tím,
Rơi dài trong nắng mai...

Chỉ có một không hai
Bà Om danh thắng cảnh,
Đền Bác chốn thiêng liêng,
Bến Có nhớ đến liền,
Bánh canh là đặc sản,
Vị đậm đến nồng say.

Đấy, Trà Vinh quê tôi đấy
Những ai chưa từng thấy
Hãy đến đây một lần
Rồi nhớ mãi không nguôi.

